

ډله ايزي وژني، قتل عامونه او عواقب

په تېرو دېرشو کلونو کې د افغانستان په گوټ گوټ کې د مختلفو سياسي او نظامي شرايط لاندې بېشماره قتل عامونه او ډله ايزي وژني سوي دي. په لکهاوو زره افغانان تلف، خور، او کرېدلي دي. مگر د امريکا او ناټو د اوه کلن نظامي حاکميت او تسلط په دوران کې، د ملکي او بي دفاع خلکو وژل او د پرله پسې مرگانو بمباريو دېرېدل يو کرغېرن انکشاف دی. ځکه امريکايان او اروپايان د ثبات، سولې، ازادۍ، ديموکراسۍ، اقتصادي پرمختگ، او د دولت او ملت د جوړولو تر شعار لاندې افغانستان ته ور داخل سول. د امريکا په قيادت غربي ايتلاف د امن او امنيت د تامين وعدې کولې. د طالبانو او القاعدې د ختمولو او دکورني جنگونو او قومي شخړو د راييسارولو ژمني يې کولې. د افغانستان د اشغال په سر کې ښاغلي بوش په هغه جنگ ځپلي هېواد کې د دولت او ملت د جوړولو او د مارشال پلان د عملي کولو لوره کوله. د يوه امن، ودان، او زرغون افغانستان لاپي شاپي يې وهلي. اکثره سوله پالو خلکو تمه درلوده چې په افغانستان کې به د بين المللي ټولني په مرسته يو مشروع منتخب حکومت، ازادې، او ديموکراسي ټينگه سي. مرکزي حکومت او دولتي موسسات به له سره جوړ سي. اقتصاد به غښتلی او پياوړی سي.

مگر له بده مرغه وروسته له اوو کالو څخه څه چې مور په عمل کې گورو هغه دا چې که څه هم په ظاهره کې امريکا د ښه نيت، مرستې، او دوستۍ خبرې کوي، خو په عمل او کردار کې په زياتېدونکي توگه د يوه مغرور، خوشک، او بي حوصلې استعماري افسر سلوک او چال چلند کوي. د بدنامو او ناروا خلکو سره مرسته او همکاري کوي. که څه هم بشري او اقتصادي مرستې کوي او ښايسته زياتې پيسې هم لگوي، خو په بدل کې د محلي او بومي خلکو سره نژدې او دوستانه روابط نلري. بده لا دا چې عادي افغانان په زياتېدونکي توگه اوسني امريکايان او اروپايان د پخواني شوروي اشغالگرانو سره مقايسه کوي. په دواړو خواوو کې کرکه او قهر ورځ په ورځ زياتېږي. حملي ډبري، خطرناکي، او مرگانې کيږي. روند خېنم، وچه بدي، او ژوره بدبيني دېرېږي. د افغانانو او خارجيانو تر مينځ بې اعتمادې او فاصله ورو ورو زياتېږي. خارجيان په عمومي توگه د افغانستان په ټولو ښارونو کې پخپلو مستحکمو او جنګي کلاوو کې را ايسار دي، او په دايمي ډار او نزوا کې ژوند کوي. بلخوا، افغانان د پخوا په شاني پخپلو خرابه او کنډواله ښارونو او کليو کې د ژمي سختې، اوږدې، او سړې ورځې او شپې تېروي. په تېرو څو کلونو کې په وارو وارو لېدل سوي دي چې يوې ترافيکي حادثې او يا يوې بلي پېښې د افغانستان په ښارونو کې ښاري او خياباني جنگونه او بلواګانې راپارولي دي. په افغاني ټولنه کې د خارجيانو پر خلاف دا موجوده قهر او غضب ته بايد پوره توجه وسي، ځکه عموماً د ښاري قيامونو او پاڅونونو اغاز د يوه ژور او خطرناکه سياسي اختلاف او دښمنۍ مخکښ وي. په افغانستان کې، په اصطلاح نور نو چاره هډوکي ته رسېدلي ده. او بايد يوه چاره يې وسي.

د همدې خطرونو په پس منظر کې، د کابل د نومبر د مياشتې پېښه ډېره عبرتناکه او حيرانونکې وه. په کابل کې، د امريکا پوځي موټر د يوه بدبخت کابلي د موټر سره ټکر کوي، په نتيجه کې يو افغان مړ او څو نور ټپي کيږي. سمدستي، همدا ترافيکي حادثه محلي ځوانان او خلک په قهروي، او په سيمه کې د پوليسو او عامه کابليانو تر مينځ اخ وډب رامینځته کيږي. کابلي ځوانانو پر پوليسو باندي د ډبرو او بوتلونو گوزارونه کوي، او په مقابل کې پوليس اعتراض کونکي د سوتو په زور تيت و پرک کوي. د کابل ښاريانو د "مړه دي وي امريکايان" او "مړه دي وي خارجيان" شعارونه ورکول. په کابل کې، دا لمری ځل ندی چې د پوليسو او ښاري ځوانانو تر مينځ مرگانې نښتې کيږي، بلکې څو واره مخکې هم د کابل د ښار د لکهاوو بېکارو او روزگارو ځوانانو او پوليسو او خارجي عسکرو تر مينځ نښتې سوي دي. داسې برېښي چې د ددې ژمي په ترڅ کې به د افغانانو او خارجيانو تر مينځ تاوتریخوالي نور هم زيات سي. پراخه او محسوسه لوره او د خلکو بېشماره اقتصادي مشکلات به د ښاري بلواګانو او اعتراضونو امکانات لا زيات کي. واقعا، د عامه افغانانو حوصله نوره ختمه سوي ده. ناميدي له حده وتلې ده او عام مخالفت او ناراضيت پراخ سوی دی.

بلخوا، ددې حادثې بيا پېښېدل د کابل د بېکاره حکومت او افغانانو تر مينځ فاصله نوره هم زياته کړه. عامه افغانانو ته د امريکا په ملاتړ د کابل اوسنی حکومت گوداګی او پردی ښکاري، او امريکايان او اروپايان ورته خارجي

اشغالگران. د خلکو قهر او ناراضايي دي حده ته رسېدلې ده چې يوه ټرافيکي واقعه ښاري بلوا او اعتراض ايجاد وي. په ننگرهار کې هم ورته شان ښاري اعتراضونه او بلواگانې سوي دي. د جلال اباد په مرگاني اعتراض کې څو تنه مړه او څو نور ټپيان سوي وه. هلته هم د امريکا ځينو پاليسو او پوځي عملياتو عامه خلک او محصلين څوکو او بازارونو ته رايستلي دي.

بله پېښه په کابل کې د امريکا او ناټو د بمباريو او ژونو پر خلاف د افغانستان د ملي سراسري جرگې په همت يوه ستره سوله ايزه مظاهره وه. د افغانستان د ملي سراسري جرگې په اعلاميې کې په افغانستان کې د امريکا، ناټو او ايساف په بمباريو او عملياتو کې د عامه افغانانو د د قتل او وژلو د سمدستي ختمولو غوښتنه سوېده. مظاهره چيانو د جنگ او مرگ ژوبلي پر ضد شعارونه ورکول، او د سولې او ثبات غوښتنه يې کوله. په کابل کې، ددغه ډول سوله ايز او موثر اقدام بند و بست کول د قدر او تقدير وړ لاسته راوړنه ده. افغاني منورينو، مشرانو، ليکوالانو، او په دننه او بهر کې ټولو افغانانو ته پکار ده چې ددې ډول واقعاتو او پېښو په ارتباط دريځ غوره کړي او څه ووايي. همدا زموږ د عصر او زمان اساسي او حياتي مسالې دي. همدا زموږ د وخت چلنچونه دي. د موجه او سوله ايزو ملي غوښتنو دفاع بايد وسي. مور وظيفه لرو چې د خپلې ټولني په حياتي مسالو کې فعاله ونډه واخلو. افغاني مدني ټولني بايد پدې ډول حوادثو کې تبارز او راڅرگندي سي، او خپل دريځ اعلان کي. اخبارونه او مطبوعات بايد د دغه راز پېښو په ارتباط پوره توجه او کمپن وکي. په تېره بيا، داخلي ژورناليسټان او ليکوالان بايد ددغه راز حوادثو باب په تفصيل رپوټونه، مرکي، او تحليلونه خپاره کړي. په بل عبارت، پراخ کورپچ ورکړي. سوله ايز او موجه عامه اعتراضونه نه يوازي په داخل کې ملاتړ لري بلکې په خارج کې هم ډېر زيات پلويان لري.

په همدې لړ کې، افغاني محصلينو ته پکار ده چې د خپل ولس واقعي سياسي غوښتنې منعکسي کړي، او د تحقق لپاره يې فعاله ونډه واخلي، نه د پوهنتون او دانشگاه په عېنو او جنجالي بحثونو کې چې پرته له وخت ضايع کولو او قومي، سيمه ايز، او ژبني اختلافاتو له ډېرولو څخه بله هيڅ گټه نلري. په بل عبارت، محصلينو ته پکار ده چې ورځني او عيني ستونزو ته پام وکي، نه تشو شعارونو ته. د خپل ولس په واقعي غوښتنو او برابرومونو باندې ځان پوه کي. د افغاني مدني ټولنو، محصلينو، او نورو ملي او مترقي شخصيتونو لمری دنده دا ده چې پدغه راز نا کرارو او بحراني شرايطو کې د خپل ولس لپاره د يوه نوي حل مخکښان سي. نن سبا، منظمه او منوره مدني ټولنه، ملي اشخاص، او ځوان، پوه، او وېښ محصلين د وطن د سياسي جوړښت او قدرت په بدلون او اصلاح کې ډېر زيات اثر او نفوذ درلودلای سي. لنډه دا چې د محصلينو د شان او شوکت سره يو ملي ارمان او ملي غوښتنې ښايي، نه د پوهنتون او زايښگاه ناندری.

والسلام.